„Würſt jäi kindlaks omma otſani, ellas rahhus, teggi waestele paljo head ja andis tänno Jummalale, kes tedda armolikkult ſelle hukkatusſe tee pealt olli taggaſi aitnud."

Nenda on külla ſõbber kaardimängiaſt würtiſt kirjutanud: Mitto Eestimeeſt lähwad ka temma kombel eddaſi, agga ei põra temma kombel taggaſi. Mis teeb innimeſt willetſamaks, kui liigjominne ja kaardimängiminne? ja ommeti heitwad nemmad parrem kõrtſi rääſta alla porri ſiſſe, kus ſead neid ümberweretawad, lasſewad künarnukkud kuekäiſeſt, põlwed pükſiſt ja warwad ſapaſt wäljawahtida, ennego ſedda omma harjunud ammetit mahhajätwad! Mõnned meletumad jowad ja mängiwad rahha kukruſt ja rided ſeljaſt, ja tewad ſellega hullem kui mõiſtmatta ellajad, kes omma laste roga nende ſu eeſt ärraſõwad ja neid nälga jätwad! — Jummal parrandago ſedda hädda!

„Armas rahwas! astu liggi,
Wata, mis ſa kuled, näed:
Mõnne tõ ja waewa higgi
Neelwad põrgo tulle ſüed! —
Mõnni mees jo hingab haudas,
Kes ſiin omma ello teel
Iſtus ikka kaardilaudas,
Ni kui mõnni praego weel!
Mõnni naene, mõnned lapſed,
Ahhastusſe ſilmaweel,
On ſeſt häddaſt ni kui küpſed,
Omma raske koorma al.
Lapſed näewad, kuida issa, —
Hukka läinud ello teel —
Pillab ärra nende ossa,
Holimatta jääb ta meel!

Langend wend! oh mõtle tänna
Miks ſind Jummal lonud ſiin,
Ella ni, kui temma ſõnna
Tahhab, muido tulleb piin:
Paljo korjad ſinna wõlga,
Kautad keik omma au,
Naeſed lapſed jäwad nälga,
Siis ei aita ükſki nõu!
Wata hunti, wata karro,